

toritet, det vil sige: i en anden Sære. Sagen er den, at Fogden er en Retsbetjent, og hans Dekreter ere retslige Dekreter; derimod er Politimesteren en Øvrighedsperson, og Forordningen af 6te April 1842 foreskriver, at Administrationen skal yde Fogden den fornødne administrative Assistance til Opretholdelse af de retslige Dekreter, hvor det gøres fornødent. Men dermed mister han ikke sin Selvstændighed; tværtimod, han er ikke blot berettiget, men ogsaa forpligtet til selv at undersøge Spørgsmaalet, om ogsaa Betingelserne for Fogdens Forlangende til ham ere til Stede. Da netop her burde han være kommen til det Resultat, at Betingelserne ikke være til Stede, og saa skulde han have nægtet at efterkomme Fogdens Forlangende. Det er altsaa fuldstændig urigtigt, naar man vil gøre gældende, at med Fogdens Dekret følger — det være nok saa galt — nødvendigvis en Forpligtelse for Politimesteren til at handle i Overensstemmelse med Dekretet, selv om han finder, at det er grundlovstridigt. Der kunde med Hensyn til Fogdens Bøder paa andre Maader komme lignende Spørgsmaal frem for Politimesteren. Lad os sætte, at den paagældende ikke i Tide justificerer Sagen, det er, ikke i Tide indbringer Sagen for Domstolene, men lader gaa en 2—3 Maanedes hen, og saa den, der har Dekretet — thi Dekretet eksisterer; i den Forstand er det ingen Nullitet — kommer til Fogden og siger: dette her er ikke efterkommet, og Fogden saa forlanger af Politimesteren, at han skal opretholde det — ja, saa maa Politimesteren selvfølgelig være berettiget og endogfaa forpligtet til at sige: Nej, det har tabt sin Betydning, fordi det ikke er forfulgt i rette Tid. — Altsaa, naar Fogden har fejlet, har Politimesteren ogsaa fejlet. Den højtærede Justitsminister henviste til, at Forordningen af 6te April 1842 § 9, som Forespørgeren paaberaabte sig, at den laa for Grundloven, altsaa slet ikke kunde have dette Tilfælde for Øje. Jeg antager nu, at selv om Loven af 6te April 1842 skulde være givet nu, vilde den, uanset Grundloven, have brugt omtrent de samme Udtryk eller lignende Udtryk. Den vilde selvfølgelig ikke have haft nogen Bemærkning om, at hvis Fogden skulde have nedlagt et Forbud mod Administrationen i Strid med Grundlovens § 72, skulde Politimesteren ikke følge det, thi man forudsætter ikke den Slags Ting. Derfor er det ikke Ordlyden af Forordningen af 6te April 1842, § 9, det kommer an paa, men det er Grundlovens § 72, i Overensstemmelse med hvilken Paabudet for Politimesteren i Forordningen af 6te April 1842 maa forstås. Men er Forholdet det,

at Politimesteren har begaaet den samme Fejl som Fogden, saa er det fuldstændig i sin Orden, naar den højtærede Minister søgte at retlede sin underordnede Embedsmand ved at gøre ham opmærksom paa, at han har fejlet, og sagde: Jeg haaber, du i Fremtiden ikke begaar lignende Fejl, og skulde du have lyst dertil, befaler jeg dig, ikke at gøre det. Ræsonnementet om, at Politimesteren ikke forterer under Ministeren for offentlige Arbejder, hører ingen Steder hjemme. Politimesteren staar selvfølgelig som Underøvrighed lige over for Overøvrigheden i Almindelighed. Noget andet er det, at af Hensyn til den forretningsmæssige Gang faar han sine Ordre gennem Justitsministeren, og til ham henvender sig saa de andre Ministre for at saa givet Politimesteren det fornødne Paabud, men det forekommer mig at være noget, der følger af sig selv, at en Underøvrighed lige over for en Overøvrighed, selv om det ikke er dens umiddelbare foresatte, kan gaa hen og tilfidesætte dens Beslutninger og tilintetgøre dens Foretagender, uden den saa i fornødent Fald maa henvende sig til sin overordnede. Det kunde han i det foreliggende Tilfælde saa let have gjort; var han gaaet op i Justitsministeriet og henvendt sig til Ministeren, vilde han have faaet tilstrækkeligt Svar.

Forespørgeren (Det. Hansen): Den Forventning, jeg tillod mig at udtale i Gaar, at navnlig de Herrer Ministre vilde betragte min Forespørgsel som en kærtkommen Lejlighed til at udtale sig, er noget bleven stoffet, ikke saa meget af den ærede Trafikminister, thi han tog ganske vist Sagen med No, han benyttede væsentlig Ordet, da han fik det, til at sige Begravelsesvæsenet en hel Del Ubehageligheder. Det undrede mig noget, thi jeg troede, at naar man var forligt, saa afholdt man sig fra den Slags Ting. Men i alt Fald, der er noget, som jeg ikke i mindste Maade behøver at tage mig af, jeg har ikke noget med Begravelsesvæsenet at gøre, og jeg ved ikke, at jeg i mit første Foredrag i nogen Maade fremhævede Begravelsesvæsenet som det, der havde Ret i Realiteten. Jeg pointerede de Indsigelser, der vare komne frem, og jeg tillod mig med Hensyn til en eller to af dem at bemærke, at de forekom mig ganske stærke, men for mig er det i denne Sag et ganske underordnet Spørgsmaal, som jeg vist nok har sagt gentagne Gange, om Begravelsesvæsenet havde Ret i Realiteten eller ikke, om der med andre Ord kan eksproprieres fra en Kirkegaard under det Forhold, der forelaa i Sommer, eller ikke. Jeg anser det for min Pligt, naar jeg skulde